Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste Februar 1902. 51de Aargang.

„Mormonismen".

Hvad den har udrettet. Hvad den nu gør. Hvad den har til Hensigt at udføre.

(Interessante og omfattende Udtog af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Lære, som Præsident Lorenzo Snow gav til et Tidsskrift, Sunshine, paa det stille Havs Kyst.)

Følgende interessante og omfattende Udtog af Kirkens Lære blev afgivet af Præsident Lorenzo Snow til The land of Sunshine, et maanedligt Tidsskrift, der udgives i Los Angeles og San Francisco. Det fremkom i dette Tidsskrifts Oktober-Numer og blev skrevet efter Opfordring af Redaktøren, der vedføjede følgende Anmærkninger som Indledning:

Det er altid interessant at iagttage en Ting fra den modsatte Side af den, vi ere vante til. Og i Sandhed, Historien om de 300,000 Amerikanere, hvis lille Ørken-Fristat har opnaaet en mere underfuld økonomisk Forandring end nogen anden Stat i Unionen, maa have Interesse for enhver tænkende Amerikaner; vi have hidtil kun hørt den ensidigt omtale af nogle faa Vise og ti Tusinde Uvise, hvis Ukendskab til Emnet har berøvet det al Interesse. Dette Tidsskrift har derfor anmodet „Mormonismens" Overhoved om at give en officiel Fremstilling af dette Folks Tro og Hensigter, hvilket han har gjort. Og medens denne Afhandling er under Trykning, modtage vi Underretning om, at Præsident Snow er død, saaledes at dette sandsynligvis er det sidste Dokument,

som denne mærkværdige Mand skrev. Hvad vi end maatte tro om „Mormonernes" Religion, kan der dog ikke være noget Spørgsmaal om, at der knytter sig stor Interesse til denne Myndigheds-Fremstilling af dens Læresætninger.

„At omtale alt det, „Mormonismen" har gjort, alt, hvad den nu gør, og alt, hvad den har til Hensigt at udføre, i en Tidsskrift-Artikels korte Omrids vil selvfølgelig være en Umulighed. Jeg kan kun give et Vink derom og fremstille en bestemt Forkortelse af det trefoldige Emne og snarere fremhæve Almindeligheder end Detailler. Jeg er taknemmelig for Privilegiet, jeg har, at fremstille Sandheden angaaende mit Folks Hensigter og Udførelser. For at opnaa et klart Begreb om, hvad vi have udført, maa vi først forstaa noget om, hvilke vore Hensigter ere, og en Afhandling om disse Hensigter, hvor kort den end nødvendigvis maatte blive, indbefatter det væsentlige af „Mormonismens" Budskab til Verden.

Mormonismen, som er et Øgenavn for de Sidste-Dages Helliges egentlige Religion, gør ikke Krav paa at være noget nyt med Undtagelse af, hvad denne Slægt angaar. Den erklærer sig at være den oprindelige Frelse-Plan, der blev grundlagt i Himlen, førend Verden var, og blev aabenbaret fra Gud til Menneskene i de forskellige Tidsaldre. At Adam, Enok, Noa, Abraham, Moses og Fortidens ædle Mænd besad denne Religion i forskellige Uddelinger i Rækkefølge, tro vi i Sandhed som et Folk. Evangeliet, der blev forkyndt af Frelseren, var efter vore Begreber et gengivet Evangelium, til hvilket han var Ophavsmanden i sin Forudtilværelses Tilstand. „Mormonismen" er i Korthed den oprindelige kristne Tro genoprettet, det gamle Evangelium bragt tilbage — denne Gang for at indføre den sidste Uddeling og det tusindaarige Rige og fuldbyrde Forløsnings-Værket henhørende til denne Klode.

Den lærer, at førend den tusindaarige Freds-Regering kan finde Sted, maa der blive en universal Indsamling af det adspredte Israel, som nedstammer i lige Linje fra Abraham, Isak og Jakob, og som ikke alene indbefatter Jøderne, men ogsaa de „tabte Stammer" og saadanne af den udvalgte Slægt, som i de forløbne Tidsaldre ere spredte iblandt Nationerne. Denne Indsamling, der indbefatter de omvendte Hedninger, er en Forberedelse for Kongernes Konges herlige Tilkomst og deres Opstandelse, som ere Kristi udi hans Tilkommelse. Amerika og Palæstina ere Indsamlingsstederne, blandt hvilke Amerika indtager kronologisk Forrang som Indsamlingssted for „Ephraim og hans Medbrødre", medens den „adspredte Juda Stamme" vil tage til Jerusalem og opbygge den. Zion vil blive opbygget her paa det amerikanske Fastland, et nyt Jerusalem, hvor de Hellige ville samles i Tidens Løb for at gøre Beredelse for Messiæ Genkomst.

Stedet, hvor Zion skulde bygges, blev af Profeten Josef Smith

udpeget at være i Jackson County, Missouri, hvor i Aaret 1831 nogle af vore Folk nedsatte sig, som senere bleve bortdrevne fra deres Hjem. Medens denne Omstændighed for en Tid hindrede Stadens Opbyggelse, forandrede den ikke Stedet for samme. De Sidste-Dages Hellige forvente at gaa tilbage til Jackson County for at „opbygge Zion". De betragte deres Udvandring til Klippebjergene og Ophold i „Zions Staver" — saaledes kaldes Stederne, hvor de nu bo — som en Forberedelse til deres Tilbagekomst og som Begivenheder, der maatte ske for at opfylde Skrifterne, fornemmelig disse Isaiæ Ord: „Du, som bærer Zion et godt Budskab, stig op paa et højt Bjerg! . . . Og det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være grundfæstet ovenpaa Bjergene og ophøjet over Højene; og alle Hedninger skulle strømme til det."

Bibelens Forudsigelser angaaende Herrens sidste Dages Værk ere ikke de eneste, som Forkyndere af Mormonernes Tro citere. Mormons Bog — der paastaas at være en Historie om Fortidens Amerika, en Optegnelse om en Gren af Israels Hus, de røde Mænds hvide Forfædre, til hvilke Frelseren personlig forkyndte Evangeliet efter sin Opstandelse — er ogsaa fuld af profetiske Udtalelser om Israels Indsamling, Zions Oprettelse og andre Begivenheder i de sidste Dage, og disse Profetier blive ligeledes citerede af vore Ældster, naar de forkynde deres Vidnesbyrd for Verden. Josef Smith erklærede, at en Engel fra Himlen aabenbarede Mormons Bogs Guldtavler til ham, og at andre himmelske Sendebud ordinerede ham til det aaronitiske og melchisedekske Præstedømme og saaledes bemyndigede ham til at ordinere andre, til at døbe ved Neddyppelse i Vandet til Syndernes Forladelse og til at give Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave; kort sagt, til at udføre alle Ting, der maatte gøres for at indføre Tidernes Fyldes Husholdning. Indbefattet i denne Erklæring var Forjættelsen, at alle, der adlød Evangeliet, skulde nyde de samme mirakuløse Gaver og Kræfter, som Kristi Efterfølgere nød i gamle Dage.

Denne Proklamations Virkning — først blandt det vestlige New-Yorks og det nordlige Pensylvanias Landmænd og Haandværkere, dernæst blandt Sydens og Vestens Kolonister og siden blandt Storbritanniens, Skandinaviens og andre europæiske Landes Middel- og Arbejds-Klasser — var næsten underfuld. Tusinder forsamlede sig for at høre Ældsterne, som i Reglen vare ulærde, men alvorlige og nidkære Mænd, der prædikede paa Vejsiderne og Gadehjørnerne, indendørs og udendørs, hvor som helst det var dem tilladt at tale, og Folk i Snese- og Hundrede-Vis, fra alle Religioner og Bekendelser, Folk fra alle Samfunds-Klasser og Stillinger, men i Særdeleshed de ydmyge og mindre velstillede, bleve indsamlede i Evangeliets Fold. Det er en Selvfølge, at Værket mødte baade bitter, uforsonlig og somme Tider morderisk Modstand; men det

tiltog under denne Behandling, og jo hidsigere det angrebes, jo mere forøgedes dets Tilhængere. De, som antoge Troen, hvilken deres Nationalitet end maatte være, bleve holdte for at være af Israels Blod, som oftest af Ephraims Stamme, og deres sande Omvendelse blev antaget som Bevis paa deres israelitiske Oprindelse.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige oprettedes den 6. April 1830, da den blev organiseret i Fayette, Seneca County, New-York, af seks Medlemmer. Et Aar senere havde den Hovedkvarter i Kirtland, Ohio, og udgjorde da to Tusinde Sjæle. Kolonien, som var uddreven fra Jackson County, Missouri, i Aaret 1833, bestod af fra tolv til femten Hundrede, men dette var kun en Del af Kirken. De første Tilslutninger fra Udlandet fandt Sted om Sommeren 1837 i Preston, Lancashire, England, hvorfra Værket udbredte sig til Nabo-Amterne; hele Landsbyer bleve omvendte, og i ni Maaneder bleve to Tusinde døbte. En anden Mission i Aaret 1840—41 udvidede og forstærkede den saaledes lagte Grundvold, og fra syv til otte Tusinde sluttede sig til Kirken i de britiske Øers forskellige Dele; en vedvarende Udgivelses- og Forsendelses-Agentur satte Mormon-Emigration i Bevægelse i dette Land.

Om Vinteren i 1838—39 blev Mormon-Folkets Hoveddel, der udgjorde omtrent femten Tusinde Mænd, Kvinder og Børn, som den Gang boede i Caldwell County, Missouri, og det rundt om liggende Land, uddrevne fra deres Hjem paa Grund af en Udryddelses-Ordre, der blev udstedt af Statens Guvernør, og tvungne til at tage Tilflugt i Nabo-Staten Illinois, hvor de i de næste syv Aar formerede sig til tyve Tusind, og hvor de modtoge Kirkens første Emigranter fra Udlandet. „Indsamlingen", som Ældsterne prædikede, begyndte for Alvor, og Aar efter Aar flokkedes Proselyter fra Europa, Kanada og hele Unionen til Nauvoo, Hancock County, og Omegn, som den Gang var Hoved-Indsamlingsstedet; en bevæbnet Pøbelhob dræbte her Profeten Josef Smith, medens han var i Kartage Fængsel; denne Begivenhed gav samtidig med, at den rystede Kirken, en bevægende Kraft og bragte Brigham Young frem som Kirkens Leder.

Hvad der i Almindelighed er anerkendt som Mormonismens store Fortjeneste af Civilisationen — Indløsningen af det tørre Vesten ved at befolke det og opfylde det med Stæder, Byer, Frugthaver og Vingaarde over Klippebjergenes solbagte og ludsaltholdige Dale — begyndte i Sommeren 1847, da Brigham Young og Pionererne ankom til Saltsø-Dalen. Kirkens Hovedstyrke hvilede sig den Gang ved Nationens Grænse, Missouri-Floden, efter Udvandringen fra Illinois, hvorfra der Sommeren i Forvejen, da Fædrelandet kaldte, udsendtes, hvad der er bekendt i Historien under Navn af „Mormon-Bataillonen", en Styrke paa 500 Mand for at deltage i Krigen imod Meksiko. Den Gang

var hele denne vestlige Region et ganske ukendt Land for Folkene i Øst-Staterne, praktisk ukendt for de faa adspredte hvide Indbyggere, der boede paa Kaliforniens og Oregons Kyster, og kun delvis kendt for nogle faa Jægere og Bjergboere, som strejfede over dets ensomme Sletter og Dale. Det blev af Daniel Webster i de forenede Staters Senat angivet som et „vidt udstrakt Øde", og Landet i en vid Udstrækning omkring den store Saltsø vistes paa Kortet og omtaltes i Skolebøger som den „store amerikanske Ørken". Og det var i Virkeligheden en Ørken, hvad vi end nu kunne sige om dets skjulte Frugtbarhed ved de Erfaringers Lys, vi have høstet ved Dyrkning og kunstig Vanding. Oberst Bridger, en berømt Bjergboer, som mødte Mormon-Pionererne ved Big Sandy-Floden, sagde til deres Leder: „Hr. Young, jeg vilde give et Tusind Dollars, hvis jeg vidste, at et Majs-Aks kunde modnes i dette Land." Dog, her i dette tørre Land, fuldt af Salt, Ludsalt og Salvie-Buske, næsten blottet for Tømmer og Vand, en Region, som var forkastet af Webster, dadlet af Bridger og undgaaet af Vestens Emigranter som et Land, der var fuldt af Ødelæggelse og Død, rejste Mormonerne deres Fane og begyndte at arbejde hen imod deres Bestemmelses Maal. Ved deres Paavirkning — den utrættelige Flids Angreb, guddommeligen ledet og velsignet — blomstrede Ørkenen som Rosen. Det øde Land blev til frugtbare Marker; Stæder og Byer sprang op i Hundrede-Vis midt i Ødet.

Medens Mormonerne grundlagde Staten Utah, beredte de Vejen for Civilisationens Marsch imod Vesten; thi i Kalifornien og Oregon, som vare deres eneste Konkurrenter den Gang, fandtes der ingen forenede Interesser, ingen organiserede Bestræbelser, ingen systematiske Kolonisations- eller Stat-Opbyggelses-Planer, som derimod fandtes her fra Begyndelsen. Medens Kalifornien gravede Guld, udviklede Utah sine Agerdyrknings-Hjælpekilder. Medens Landmanden paa det stille Havs Kyster med kun lidet Besvær høstede Sæden, der var saaet og vandet af Naturen, brød Utahs Nybyggere deres Plovskærer i den solbagte Jordbund, vendte Bjergstrømmene bort fra deres Løb og ud over Jorden for at gøre den blød og dyrkelig, og naar de ikke holdt Vagt over sig selv og deres Kære for at beskytte dem mod de omstrejfende og blodtørstige Vilde, forsvarede de Ejendomsretten til deres Kornagre mod Græshopper og andet graadigt Kryb, der sværmede over Landet. Medens andre Emigranter i alt for mange Tilfælde gjorde Indgreb i Indianernes Rettigheder og somme Tider nedstød dem ved den allermindste Anledning, gave de Hellige dem Føde og lærte dem Civilisationens Goder. Saltsø-Staden var Halvvejs-Stationen imellem Missouri-Floden og det stille Hav; under Guld-Manien i Kalifornien opholdt den trætte Guldsøger sig her for at udhvile og faa Proviant, der satte ham i Stand til at naa sin Rejses Maal. Utahs Grundlæggelse lettede Opbyggelsen af de

andre Stater, som stødte sammen med den. Hele Nevada og Dele af Colorado og Wyoming vare en Gang indbefattede i Utah, og Dannelsen af de fleste omkringliggende Fristater vilde have været næsten en Umulighed, hvis Utah ikke havde været. I Forbindelse hermed bør vi ikke glemme, at det var „Mormon-Bataillonens" Medlemmer, som, efter at være hæderligen afskedigede efter et Aars tro Tjeneste, paa det stille Havs Kyst opdagede Guldet ved Sutters Mølle, nær Sacramento City, i Januar 1848, en Opdagelse, der var Skyld i den „gyldne Stats" Oprettelse og frembragte en Omvæltning i Unionens Handel. Ja, det var Mormonernes Hakker og Skovle, der først bragte dette Guld for Lyset, og det var dem, der først protokollerede denne verdensberømte Opdagelse. Og end mere, det var en Mormon-Koloni, som sejlede fra New-York, omkring Kap Horn til Yerba Buena, nu San Francisco, i Aaret 1846 og gav Kalifornien den anden Pioner-Tidende. Klippebjerge-Regionens første Avis blev udgivet af Mormon-Folket i Salt Lake City omtrent fire Aar senere.

Her, iblandt Bjergenes Toppe, „ophøjet over Højene", har „Mormonismen" fortsat Indsamlingen af Israel fra Nationerne. De første Missionærer fra Deseret — som Utah oprindelig kaldtes — udgik om Efteraaret 1849; deres Bestemmelsessteder vare Storbritannien, Skandinavien, Frankrig, Italien, Kalifornien og det stille Havs Øer. Paa samme Tid dannedes det vedvarende Emigrations-Fond for at hjælpe de fattige, adspredte Hellige til at emigrere til Vesten. Dette Foretagende blev oprettet og ledet af Kirken, hvis ledende Mænd, med selve Kirken, vare iblandt Fondets største Bidragydere. De, som modtoge Hjælp derfra i Form af Midler til deres Befordring, skulde tilbagebetale dem, saasnart de vare i Stand dertil, saa at Pengene kunde benyttes igen til andre Emigranters Fordel og saaledes gøre Fondet vedvarende. Mange Mennesker, som bleve hjulpne paa den Maade, skylde dette Fond deres Befrielse fra Fattigdom og Nød i deres Fødelande og deres senere Opnaaelse af Rigdom og Velstand. (Fortsættes.)

Hjemmet! Ja, Kulturen kan samle alle sine Hjælpetropper, og der er ingen af dem, der slaar det store Slag for Gud og Æren som Hjemmet. Saa faar Klippen stænge, Storm og Mørke trænge paa, Arbejderen lide ondt og Arbejdsgiveren Tab — hver staar ved sit Hjem, og fra Hjemmene udgaar en Fylkning, Haand i Haand som en Redningskæde imod Naturmagten. Magdalene Thoresen.

— Hjemmet! er for Verden, hvad Samvittighed er for Sindet.
J. J. Rousseau.

En Sø af Blod.

Efter Kaptajn Robinsons Beretning, som bekræftes af hans Kone saavelsom af Skibets Besætning, sejlede det britiske Dampskib Casingvold paa sin Rejse fra Sourabaya, Java, til Filadelfia flere Mil gennem en Sø af Blod eller en blodfarvet Sø.

Kaptajn Robinson fortæller om Fænomenet:

„Vi befandt os i det indiske Ocean omtrent 43 Mil Sydvest for Ceylon den 6. August, da Udkigsmanden henledede min Opmærksomhed paa Fænomenet. Det var omtrent 6 Mil borte, og jeg styrede lige ind i det. Derpaa saa jeg det sælsomste Syn, som det er faldet i min Lod at se. Ved Hjælp af Kikkerten opdagede jeg, før Skibet naaede didhen, en Sø af Blod, omtrent 14 Mil lang og 3 à fire Mil bred. Den var af en frisk rød Farve og saa tyk som Sagobudding. Da Skibet skar igennem denne mærkelige Masse, opdagede jeg, at den var fyldt med utallige Slanger, som vred og bugtede sig, men paa en besværlig og doven Maade, der syntes at antyde, at de havde mættet sig til Overmaal med den røde Masse.

Slangerne vare fra 18 Tommer til 3 à 4 Fod lange, og somme af dem vare $2^1/_2$ à 3 Tommer tykke. Folk af Besætningen, deriblandt Førstestyrmand, siger, at de saa Slanger, som vare 6 Fod lange. De vare sorte paa Ryggen og hvide under Bugen, og jeg lagde Mærke til, at der i Nærheden af Halen var en hvid Flæk. Jeg er forvisset om, at det ikke var de almindelige Søslanger. Det var en Art Slanger, jeg aldrig før har set Magen til under mit 25 Aar lange Sømandsliv.

Jeg opsamlede en Del af Blodvandet paa Flasker i den Hensigt at lade det videnskabeligt undersøge. Efter nogle Dages Forløb fandt jeg, at det tabte noget af sin friske røde Farve. Væsken havde en ejendommelig Lugt.

Saavidt jeg kunde forstaa, var den røde Masse ca. 2 Fod i Tykkelse. En Uge, før vi naaede Blodhavet, havde der været en stærk Storm, men den 6. August rørte der sig næsten ikke et Vindpust. Jeg har ofte haft Anledning til at iagttage Rogn fra alle Slags Blæksprutter og Jelly Fisk, men jeg er sikker paa, at Fænomenet ikke hidrørte fra nogen saadan Aarsag.

Hvad der altid vil give den menneskelige Kærlighed Banesaaret, det er, naar man glemmer, at vi kun kunne elske hinanden, idet vi tilgive hinanden, at blandt Syndere er det den eneste Maade, paa hvilken Kærligheden kan holde ud, at den i en falden Slægt næsten drager Aande af den gensidige Tilgivelse, og at den uden den kun favner en Sky og glemmer Virkeligheden. Christiani.

Den 1ste Februar 1902.

Evig Straf.

I et Flyveskrift, der er forfattet og udgivet i en Nybygd i det sydlige Utah, paastaar Forfatteren, at Læren om evig Fordømmelse, som den er fremsat af Ortodoksien i den forbigangne Tid, er baade bibelsk og sand. Han erklærer, at han tror paa Evangeliet og paa de Værker, der indeholde Kirkens Lære, men han anfører, at disse ere misforstaaede af de Sidste-Dages Helliges store Flertal.

Det er Forfatterens Ulykke, at han tror, at Ordet „evig", naar det bruges i Skriften for at beskrive Syndens Følger i det tilkommende Liv, hentyder til Vedvarelse i Stedet for til Straffens Natur. Han antager, at naar de inspirerede Skribenter tale om evig Død, evig Pine o. s. v., betyder det altid en „aldrig endende" eller „uendelig Tilstand". En større Fejltagelse kan næppe tænkes.

Apostelen Paulus forklarer tydeligen den sande Mening af Ordet „evig", som bruges saa ofte. Han siger: „Idet vi ikke anse de synlige Ting, men de usynlige; thi de synlige ere timelige, men de usynlige ere evige." (2. Kor. 4, 18.) I Følge denne Forklaring er en Straf eller Straffemaade, som kan ses, „timelig", saadanne, som undergaas her i den timelige Tilværelse, medens evige Straffemaader ere dem, som ikke ses, saadanne, som ville blive uddelte hinsides Sløret.

Forklaringen, som gives i Pagtens Bog, stemmer fuldkommen overens hermed. Thi der er skrevet: „Evig Straf er Guds Straf. Uendelig Straf er Guds Straf." (P. B. 19, 11.—12.) Det vil sige, den kaldes „evig", fordi Gud, som uddeler den, er evig. Denne Aabenbaring bibringer ogsaa den Sandhed, at ligesom Gud er evig, saa ere ogsaa hans Love evige; hans Straf maa derfor altid være beredt for Overtræderen, som vil „gaa ind i" eller lide denne evige Straf, saa længe Retfærdigheden bestemmer det, og da vil Naaden fordre sit eget. Med andre Ord, medens Straffen som en Tilstand, der er beredt for de Ulydige, er evig, forblive de dog kun deri, indtil Tilgivelsen kommer, eller indtil de have betalt „den sidste Hvid".

Baade de gamle og de nye Skrifter aabenbare tydeligt, at Menneskehedens store Flertal tilsidst vil blive genløst fra Synden og alle dens frygtelige Følger. Men eftersom „Fortabelsens Sønner" ved deres Modstand imod Gud og hans Søn stille sig udenfor hans genløsende Kærlighed baade i Tiden og i Evigheden, er det ikke aabenbaret, hvad deres endelige Skæbne vil blive. De kunne ikke modtage Tilgivelse,

eftersom de frivilligt have gjort Oprør mod Gud. De vare villige til at tage Modstanderens Parti, og de gaa bort til den Tilstand, der er beskrevet som en „evig Straf“, hvilken er baade „uendelig“ og „evig“. De gaa bort for at „regere“ med „Djævelen og hans Engle“, „hvor Ormen ikke dør, og Ilden ikke udslukkes, hvilken er deres Pine“. Men for at disse højtidelige Ord ikke skulle misforstaas, lægger den guddommelige Aabenbaring til, at denne Tilstands Varighed eller Beskaffenhed fuldstændig overgaar den menneskelige Kundskab. „Og hverken Enden derpaa, eller Stedet, eller deres Pine, veed noget Menneske; thi aldrig er det blevet aabenbaret, ej heller er det nu, og vil aldrig blive aabenbaret for Menneskene uden for dem, der faa Del deri.“ (P. B. 76, 45.—46.)

Dette er overmaade klart. Vi ere blevne belærte om, at alle den evige Faders Børn, som dø uden at blive forligte med ham ved hans Søn Jesum Kristum og modtage hans Betingelser, ville i Evigheden lide Følgerne, indtil de ved Lidelser lære Lydighed; da vil den naadige Guds Arme udstrækkes efter dem. Vi erfare ogsaa, at nogle menneskelige Væsener vedblive paa deres nedadgaaende Løbebaner, til de blive evigt fortabte. Men eftersom deres Skæbne ikke er aabenbaret, er det selvfølgelig unyttigt at gøre det til et Spekulations- eller Strids-Emne.

Det fortjener at bemærkes, at en stor Forandring har fundet Sted i Nutidens Tankegang angaaende evig Straf, siden denne Lære blev aabenbaret ved Profeten Joseph for halvfjerds Aar siden. Paa den Tid bleve Kirkefolk ofte forskrækkede ved Fremstillinger, hvori man forestillede sig Syndere, ja endogsaa uskyldige smaa Børn som for evigt brændende, kogende og stegende i Ildsøer, altid lidende, men aldrig døende. I Dag findes der næppe en Prædikestol, hvorfra en saadan Lære fremsættes. Trosbekendelserne kunne bibeholde den, men Prædikanterne tie stille dermed eller give den en billedlig Forklaring, hvis de ikke ligefrem benægte dens Sandhed. Folk have lært at anse Gud som en naadig Fader og ikke som en uforanderlig haard og utilgængelig Regent. Der hersker ogsaa en bedre Forstaaelse af Talemaaderne, Lignelserne, de billedlige Fremstillinger og Ligheder, som ere fundne i de hellige Optegnelser af Østens Skribenter, og det er selvfølgelig lettere at forstaa Hentydningerne til evige Betingelser i Vestens praktiske Sprog.

Til disse Fakta kunne vi lægge Evangeliets Vidnesbyrd, som, da de ere ægte og uforfalskede, anbefale sig til alle ærlige, sandhedselskende Sjæle, hvad end deres Tro paa andre Maader maatte være. En Forandring er saaledes foregaaet, som har opfyldt Tusinder med Kærlighed til Gud og Haab for Evigheden. Den gamle Ide om den „evige Helvedes Ild“, som den i Almindelighed forstaas, frembragte Fritænkere, Universalister og Unitarier af mange tænkende Sjæle. Den fyldte andres Hjerter med Tungsindighed og Fortvivlelse. Den foraarsagede

Henry Rogers til at udbryde: „Hvad mig angaar, vilde jeg ikke sørge, hvis den hele Menneskerace døde i dens fjerde Aar. Saa vidt jeg kan se, tror jeg ikke, der vilde være nogen Aarsag til Begrædelse."

Af samme Grund sagde Albert Burns: „Jeg bekender, at i min Sjæls Nød og Smerte ser jeg intet som helst Lys. Jeg ser intet Lys, der fremstiller Grunden til mit Sind, hvorfor Synden kom ind i Verden, hvorfor Jorden er bestrøet med de Døde og døende, og hvorfor Mennesket maa lide i al Evighed." Lyset, som Evangeliets Gengivelse kaster paa denne Sag, bortrydder alle saadanne Forviklinger. Det opløfter det mørke Slør og aabenbarer til vor Forstand den endelige Sejr over Synden, Døden, Graven og den Onde, hvilken kun tilhører Gud og Lammet. (Deseret News.)

Konferencer.

Aarets Foraars-Konferencer afholdes i følgende Orden:

Aarhus	Lørdag, Søndag og Mandag	29., 30. og 31.	Marts
Aalborg	„ „ „	5., 6. „ 7.	April
Malmø	„ „ „	12., 13. „ 14.	„
Gøteborg	„ „ „	19., 20. „ 21.	„
Kristiania	„ „ „	26., 27. „ 28.	„
Bergen	„ „ „	3., 4. „ 5.	Maj
Trondhjem	„ „ „	10., 11. „ 12.	„
Stockholm	„ „ „	17., 18. „ 19.	„

Konferencen i København er udsat indtil videre.

Om Mandagen efter de forskellige Konferencemøder afholdes som sædvanligt Præstedømsmøder, hvor det forventes, at Missionærerne ville være forberedte paa at afgive fuldstændige Rapporter over det Arbejde, der er udført siden sidste Konference; om Aftenen afholdes Søndagsskole-Konference, hvor man vil faa Lejlighed til at lære Undervisnings-Maaderne at kende, og hvor Forstanderne ville afgive kortfattede Rapporter over Skolens Tilstand.

Lidt om Missionens Begyndelse i Norge.

Salt Lake City den 9. December 1901.

„Bikubens" Redaktion.

Det var i Gaar 48 Aar, siden Christiania Gren blev organiseret med 9 Medlemmer, og da jeg i disse Dage er beskæftiget paa Kirkens Historieskrivers Kontor og netop nu er kommen til de Begivenheder, som staa

i Forbindelse med Indførelsen af Evangeliet og Menighedens Stiftelse i Norges Hovedstad, saa vil det maaske interessere mange af „Bikuben"s Læsere at faa nogle af disse Begivenheder opfriskede i Erindringen og tillige at høre Noget om visse Personer, som den Gang vare den unge Menigheds Støtter, men som maaske nu for en stor Del ere glemte af den yngre Slægt, der nyder Frugterne af disse Brødres og Søstres Nidkærhed og Opofrelser.

I de Dage var „Mormonismen" anset for en vanærende Bekendelse. Ofte mistede Familie-Forsørgere deres Arbejde, saasnart det blev bekendt, at de havde annammet Evangeliet; dette skete almindeligvis paa Grund af Præsternes misbrugte Indflydelse hos Arbejdsgiverne, og naar det skete ved Vintertid, udsatte det ofte de Fattige for store Savn og Lidelser. Ikke desto mindre tillagdes der Menigheden nye Medlemmer hele Tiden, og Christiania Menighed er nu en af de bedste i de skandinaviske Lande.

For dem, der ere bekendte med Lokaliteterne i Norges Hovedstad, vil det være af Interesse at faa et Tilbageblik paa „Mormonismens" Bevægelser under Forsynets Styrelse; thi det var visselig ikke menneskelig Visdom eller Beregning, der her tog Ledelsen. Der er endogsaa visse Ejendommeligheder ved de Materialer, hvoraf Kirken blev opbygget der blandt Norges Fjelde; saaledes hed den første Mand Fjeld. Han havde annammet Evangeliet i København og hørt det blive forkyndt af C. D. Fjeldsted, med hvem han ved Forsynets Styrelse var kommen til at arbejde sammen. Altsaa — Fjeldsted avlede Fjeld i Evangeliet, og Fjeld kom til Christiania; ved sit Vidnesbyrd til sine Arbejdskammerater (der ligesom han vare Jernstøbere) kastedes Evangeliets Sæd i den Jord, som kun behøvede nogle Missionærer til at vande den for at bære Frugt. Fra Fjeldsted og Fjeld kom det til Jernstøbere og Smede, gode, solide Materialer, i det mindste hvad Navnet angaar! Derefter kom en Del Sten-Murere i Menigheden, som om de skulde lægge en solid Grundvold paa „Fjeldet".

Hvad Lokaliteterne angaar, saa er der ogsaa heri noget ganske mærkværdigt. Menigheden blev stiftet i den øvre Del af Byen, langs Elven, hvor forskellige Fabriker drives ved Vandfaldene. Derefter blev, hvad Aviserne den Gang skrev, „en stakkels Smed ved Egeberg-Bakken forført". Det var Jonas Ottestrøm; men denne „Stakkel" kunde ikke mere tie stille, end han kunde lade være at bruge Hammeren, og saa hamrede han „Mormonismen" ind i Ørerne paa sine Kunder; hos nogle af dem kom det ind i Hjertet, og de annammede Evangeliet. „Egeberg" er beliggende helt paa den anden Side af Christiania og er eller var den Gang kun en Slags Forstad og udenfor Byens Jurisdiktion. Iblandt dem, som saaledes annammede Smedens Vidnesbyrd, var Gustav Andersen, der nu bor i Hyrum, Cache County, Utah. Hans Hustru solgte Mælk paa Torvet; der fik hun en udmærket Anledning til at prædike

„Mormonismen", og tillige indbød hun Folk til at komme og høre „Mormonerne" i hendes Hus, der var beliggende øverst paa den maaske 4 à 500 Fod høje Egeberg-Bakke. Det var mærkeligt at se Folk vandre derop fra forskellige Kanter af Staden og Omegn, undertiden tre à fire Mil (engelske) og med Besværlighed naa deres Maal, da Vejen var baade stejl og om Vinteren meget glat. Her holdtes i lang Tid regelmæssige Forsamlinger, uden at Byens Øvrighed fandt sig „nødt" til at skride ind. Broder Gustav Andersen vandt adskillige af sine Kammerater (Sten-Murere ligesom han selv), og Søster Andersen fik flere af sine Venner — Mælkehandlere paa Torvet — til at høre, tro og adlyde Evangeliet; iblandt disse fortjener at nævnes med Taknemlighed, foruden Br. Andersen og hans Hustru, ogsaa to Brødre ved Navn Jonas og Knud Halvorsen, som tilligemed deres Hustruer gjorde Brødrene meget godt og ved deres Fortjeneste understøttede Menighedens Udgifter. Efter en Tid fik Broder Andersen et godt Bud paa sit lille, smukt beliggende Hus paa Egeberg og solgte det, men fandt en mere ypperlig Huslejlighed paa „Rusløkke-Bakken", lige tæt op til „Slotsparken", og her blev nu „Mormonernes Tempel" og Forsamlings-Lokale, da Br. Andersen lejede det til sin Bopæl. Dette Sted var atter i en anden, modsat Del af Byen; det dannede omtrent det tredje Hjørne og var en let og bekvem Plads for Spadserende og blev derfor snart velbekendt og besøgt af alle Klasser. Ved denne Tid var de Helliges gode Opførsel bleven kendt af Øvrigheden og Andre, og der blev ingen Ulempe tilføjet dem fra deres Side; kun naar Præsterne eller Andre klagede til Politiet, vilde de blive henviste til at møde selv og bekæmpe „Mormonerne" med Bevisførelse i Stedet for med Politi-Stokken, og sommetider vilde en eller anden Teolog møde og gøre Forsøget.

Men der er endnu andre højst mærkværdige Omstændigheder, som staa i Forbindelse med Øvrighedens Liberalitet og det Offentliges gode Omdømme, der bør nævnes her. Det vil erindres, at Øvrigheden straks ved de første Missionærers Komme til Christiania indstævnede dem og under Trusel af streng Straf forbød dem at gøre det mindste Forsøg paa at indføre „Mormonismen", og at adskillige Fabriksejere havde afskediget deres Arbejdere for ved Sult at tvinge dem til at fragaa deres Bekendelse; men ved at lægge Mærke til den store Forandring, der var sket med adskillige Brødre, som i Drukkenskab og ved Slagsmaal i forrige Tider havde stiftet ubehageligt Bekendtskab med Politiet, var den offentlige Mening om „Mormonerne" bleven saaledes forandret, at Stadens Ingeniør foretrak de ædruelige, flittige „Mormoner" fremfor andre Arbejdere og tilsidst satte dem til at være Formænd og Ledere af meget ansvarsfulde offentlige Arbejder.

Saaledes blev der tilbudt Gustav Andersen en Formands-Bestilling af Stats-Ingeniøren, da en stor Bro skulde bygges i Nærheden af

Trondhjem, og efterat have raadført sig med Præstedømmet tog han imod Tilbudet, da det blev anset som et Middel til Evangeliets Indførelse i den nordlige Del af Norge. Det viste sig ogsaa snart, thi Broder Andersen bar sit Vidnesbyrd der med stor Frimodighed og fandt Tiltro hos enkelte Personer der i Nærheden, men skrev da til Præsidentskabet i Christiania om, at en Missionær maatte blive sendt derop, og han lovede selv at understøtte ham med det Nødvendige. Ældste Carl C. N. Dorius blev derfor sendt til Trondhjem og aabnede Evangeliets Dør i det høje Norden, hvorfra der siden er bragt saa mange ædle og trofaste Mænd og Kvinder ind i Kirken og her til Zion.

Personlig er det mig en Glæde endnu at være i Stand til at kunne yde min Skærv af Erkendtlighed og Tak til de faa nulevende fra hine Dage, men det er mig tillige kært at være betroet til at nedskrive Lidt af det, som maaske næsten er glemt, men ikke destomindre vil findes optegnet til disse nu gamle Mænds og Kvinders sikre Adkomst til Belønning paa den Dag, da enhver skal faa Løn for sine Gerninger. Maa Herren gøre deres sidste Dage blide og lykkelige og, naar Forandringen kommer, lade dem mindes disse Begivenheder med Velbehag, som en Skat henlagt i Himmelen. — Dette ønsker

Deres gamle Ven og Broder

C. C. A. Christensen.

Navajo-Indianernes Gudelære.

(For „Bikuben" af Ældste C. L. Christensen, som i 20 Aar har været Missionær blandt Najavo-Indianerne.)

De tro, at Gud har skabt Menneskene, Himlen, Jorden, det store Vand og alle Dyrene med Undtagelse af Mulæslet, som de sige er en Opfindelse af Menneskene og aldeles ikke paa sin Plads, hvilket det viser ved ikke at ville lade sig styre samt ved at sparke og bide. De tro ogsaa, at Gud har skabt alle Fuglene, men ikke Fiskene i Vandet, der ere Aanderne af onde Mennesker, som døde uden at have opfyldt deres Skabelses Maal, og de ere afskaarne fra al videre Fremadskriden.

Fuldstændigt Mørke hvilede over Jorden. Gud skilte Lyset fra Mørket; men Indianerne delte Tiderne i Maaneder og Aar. Efter lang Tids Forløb skabte Gud Kvinden, og hun levede længe paa Jorden; Gud sagde, at det ikke var godt for hende at være alene, og saa skabte han hende en Mand; men de vandrede længe paa Jorden, førend de fandt hinanden. De syndede paa en eller anden Maade og opdagede derved, at de vare nøgne, og det eneste, de havde at skjule sig med, var et Egernskind. De havde to Sønner; den ene af disse havde stor

Magt fra Himlen, men han misbrugte den og slog sin Broder ihjel. Menneskene formerede sig meget hurtigt, og Gud sendte en Flod, som ødelagde baade Mennesker og Dyr, men nogle bleve frelste paa et højt Bjerg; Kalkunen var den sidste til at komme op paa Bjerget, fordi den strutter saa meget. Vandet skyndte imidlertid paa den; men den hvide Ring paa dens Hale viser indtil denne Dag, hvor højt Skummet rejste sig.

De sige, at de paa en uforklarlig Maade kom fra den anden Side af den store Sø. Alle deres Høvdinger kaldes Tot-so-nee, hvilket betyder: Fra den anden Side af Havet.

De tro, at en Dreng faldt ned fra Skyerne og blev fundet af en Kvinde, som opfostrede ham med megen Omsorg; Jætterne i Landet søgte efter hans Liv, men han voksede og blev til en Mand med stor Magt. Han kontrollerede Lynet og helbredede de Syge, men Indianerne spillede med ham og vandt Jorden fra ham til evig Arv; deres Opførsel behagede ham imidlertid ikke, og saa forvirrede han deres Tungemaal; derfor er der saa mange Stammer iblandt dem med hver sit Tungemaal. Dette Væsen satte sig paa en Lynstraale og rejste mod Sydost, hvor han har boet til denne Dag, og hvorfra han forstyrrer Indianerne ved at sende de hvide Nationer imod dem, som efterhaanden underkue dem. Han efterlod sig tolv Mænd, som udøvede meget godt iblandt Folket; men da Menneskene forkastede dem, fulgtes de ad tre og tre til Jordens fire Hjørner, hvorfra de ville komme tilbage og gengive Indianerne deres Rettigheder og atter indsætte dem som Skaberens udvalgte Folk.

General Grant. En Aftenstund, da jeg sad sammen med ham i en gemytlig Samtale, efter at de andre vare gaaede til Sengs, sagde jeg til ham: „General, det er besynderligt, at De, som har gennemgaaet al den Tummel, der hører med til Feltlivet, aldrig er bleven bragt til at udstøde en Ed. Jeg har aldrig hørt Dem bande."

„Vel," svarede han, „jeg har aldrig lært det. Da jeg var Dreng, havde jeg Modbydelighed derfor, og da jeg blev Mand, saa jeg Dumheden deri. Desuden har jeg fundet ud, at den Vane at sværge hjælper til at opvække en Mands Vrede, og naar en Mand bliver vred, er han sin Modstander underlegen. I Grunden har jeg aldrig kunnet se nogen Nytte i at sværge. Jeg formoder, at mange Folk, som have den Vane, ikke bande i den Hensigt at være ugudelige; men alligevel, selv om det ikke er noget andet, saa er det dog stor Tidsspilde."

— Dersom vi ønske at undgaa Synd, maa vi ikke opsøge Fristelser.

Vort Bjergehjem.

Mel.: Our mountain home so dear.

Vort Bjergehjem saa kær,
Hvis Bække ren og skær
Henrisle frit,
Mens gennem Dalene
Vi smukke Blomster se,
Gaver fra Himlene,
Ved hvert et Skridt.

Langs grønne Bjerge vi
Ved Bækkens Harmoni
Se vilden Blomst.
Duften er rundt omkring
Landskabets vide Sving,
Solskin paa hver en Ting
En kær Velkomst.

I Skovens dybe Skød
Hør Fuglesangen sød,
Hvorhen vi gaa;
Guds Haand i alt vi se
I Blad og Busk og Træ
Og Fugle dejlige
Samt Blomster blaa.

Vand, Blomster og Grønsvær
Vidne om Herren nær
Vidunderligt,
Hans Haand ses overalt,
Han har med Visdom valgt
Og af Natur fremkaldt
Saa rigeligt.

(Oversat fra Engelsk af J. J.)

Dødsfald.

Det bekendtgøres herved for Slægt og Venner, at vor elskede Fader, Carl Capson, døde den 24. November i East Mill Creek, Salt Lake Co., Utah. Han blev født den 16. Juni 1822 i Skønebeck, Skaane, Sverige, annammede Evangeliet i 1853 i sit Fødeland, emigrerede til Utah i 1854 og har boet i East Mill Creek i de sidste 40 Aar. Han var trofast, opfyldte sine Pligter og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Paa Familjens Vegne

John C. Capson.

Provo den 19. November 1901.

Det bekendtgøres herved, at Broder Mads Jørgensens elskede Hustru, Elvine Marie, døde i sit Hjem i Lake View den 14. November 1901 af Tyfusfeber. Begravelsen fandt Sted den 17. ds. fra Lake View Forsamlingshus under meget stor Tilslutning. Talerne ved Baaren vare: Biskop P. Madsen, Ældsterne Niels Larsen og O. H. Berg samt Stavspræsident David John og hans Raadgivere Keeler og Holbrook. Broder Mads Jørgensen er første Raadgiver til Biskop Johnson i Lake View Ward. Søster Jørgensen var elsket af Børn og Slægtninge og højagtet og afholdt af Venner og Naboer.

Søster Jørgensen var en Datter af Ole og Ane Cathrine Hansen; hun fødtes i Løgstør, Aalborg Amt, Danmark, den 30. April 1847, blev indlemmet i Kirken ved Daab af Ældste Peter Nielsen, emigrerede til Utah i 1869 og blev samme Aar gift med Mads Jørgensen. Hun blev Moder til fire Sønner og tre Døtre; en af Sønnerne møder hende hisset. Hun efterlader en elsket Mand, seks Børn og tre Børnebørn, der alle sørge over hendes Bortgang. Hun var trofast i at tjene Herren og har vundet Troens gode Strid. O. H. Berg.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1902.

Udgivet og forlagt af A. L. Skanchy, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).